

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ลิขสิทธิ์เป็นสิทธิที่กฎหมายบัญญัติรับรองและคุ้มครองแก่งานที่เกิดจากความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่มีได้เกิดจากการลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ หรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต ประเทศไทยให้ความคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 สอดคล้องกับหลักการของอนุสัญญากรุงเบอร์ลินว่าด้วยการคุ้มครองงานวรรณกรรมและศิลปกรรม ที่ประเทศไทยเป็นภาคีเมื่อวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 1914 (พ.ศ. 2457) ส่งผลให้ลิขสิทธิ์ได้รับความคุ้มครองโดยปราศจากแบบพิธีตามกฎหมาย (Non-Formality) หรือไม่จำเป็นต้องจดทะเบียน เพียงการนำงานสร้างสรรค์ออกแสดงให้ปรากฏต่อสาธารณชน (Expression of Ideas) ก็ได้รับความคุ้มครอง ประกอบกับกฎหมายกำหนดระยะเวลาการคุ้มครองอันยาวนานตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์ และคุ้มครองต่อไปอีก 50 ปีนับแต่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย ลักษณะเช่นนี้จึงมีโอกาสดังกล่าวที่สิทธิในงานสร้างสรรค์อาจสูญหายไประหว่างดำเนินการเพื่อโอนลิขสิทธิ์สู่ทายาทผู้ทรงสิทธิ หรืองานสร้างสรรค์บางรายไม่สามารถชี้ชัดในรายละเอียดของผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ได้โดยอาจมีสาเหตุจากผู้สร้างสรรค์ระบุความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ไม่ชัดเจนเป็นเหตุให้ไม่สามารถติดตามเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือบางกรณีผู้สร้างสรรค์ใช้นามแฝงหรือนามปากกาซึ่งไม่สามารถระบุตัวตนของบุคคลนั้นได้ หรือแม้จะมีการระบุชื่อผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ไว้แต่ถ้าหากไม่สามารถติดตามตัวผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์เพื่อขอใช้ประโยชน์จากงานสร้างสรรค์ดังกล่าวได้แล้ว ย่อมเข้าข่ายเป็นงานลิขสิทธิ์กำพร้า หรือ Orphan Works

เมื่อพิจารณาคูณค่าของงานสร้างสรรค์กับแนวคิดการคุ้มครองลิขสิทธิ์ที่มุ่งส่งเสริมบรรยากาศการสร้างสรรคงานให้เกิดความคิดริเริ่มใหม่ๆ ทำให้งานลิขสิทธิ์กำพร้าถูกจำกัดการเข้าถึงไปโดยปริยายโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในทางเศรษฐกิจ อาทิ การทำซ้ำ ดัดแปลง การนำออกเผยแพร่ต่อสาธารณชน และการอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิดังที่ซึ่งเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียว (Exclusive Right) ของผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ ส่งผลกระทบต่อการเข้าถึงสิทธิในงานลิขสิทธิ์ตามหลักการของกฎหมาย จากการศึกษาข้อมูลเชิงลึกพบว่ายังไม่พบข้อพิพาทในประเทศไทยเกี่ยวกับลิขสิทธิ์กำพร้าขึ้นสู่การพิชการณาคดีในชั้นศาล แต่จากการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างพบว่า งานสร้างสรรค์ที่เข้าข่ายเป็นงานลิขสิทธิ์กำพร้ากลับสร้างปัญหาในทางปฏิบัติมาอย่างยาวนานต่อบรรดาผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ในการนำงานไปต่อยอดความคิดหรือการนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์อื่นๆ เนื่องจากพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ไม่มีมาตรการทางกฎหมายบัญญัติรองรับเพื่อแก้ไขปัญหาลิขสิทธิ์กำพร้าไว้โดยเฉพาะ ปรากฏเพียงมาตรา 62 วรรคสาม ที่สันนิษฐานถึงการเป็นเจ้าของ

ลิขสิทธิ์ในงานที่ใช้นามแฝงหรือนามปากกาเท่านั้น ประกอบกับมาตรา 16 มีสภาพบังคับให้เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถดำเนินการอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้สิทธิในงานสร้างสรรค์ได้โดยความสมัครใจ (Voluntary License) ซึ่งไม่สามารถใช้บังคับกับสถานการณ์ของงานลิขสิทธิ์กำพรางที่ผู้ขอใช้ประโยชน์ไม่สามารถติดตามเจ้าของเพื่อขออนุญาตใช้สิทธิได้ อีกทั้งการนำข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ (Fair Use) มาใช้กับประเด็นปัญหานี้ ก็ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้กระทำได้โดยตรงต้องอาศัยการเทียบเคียงภายใต้ขอบเขตการใช้ประโยชน์ที่มีใช้ในเชิงพาณิชย์เพียงประเด็นเท่านั้น ในทางปฏิบัติบุคคลที่ประสงค์จะใช้ประโยชน์ในงานลิขสิทธิ์กำพรางมีทางเลือกอยู่สองวิธี คือ การใช้ประโยชน์โดยไม่ได้แสดงเจตนาวางเงินค่าตอบแทน หรืออาจนำค่าตอบแทนจำนวนหนึ่งไปวางไว้กับสมาคมที่เกี่ยวข้องกับผลงานลิขสิทธิ์นั้นๆ ซึ่งทั้งสองวิธีต่างเข้าข่ายละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งสิ้น

ขณะที่อนุสัญญากรุงเบอร์น (Berne Convention) และความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs Agreement) ต่างไม่มีบทบัญญัติรองรับปัญหางานลิขสิทธิ์กำพรางไว้โดยตรง มีเพียงอนุสัญญากรุงเบอร์น ข้อ 15 (4), (a) ที่ผู้วิจัยเห็นว่างานลิขสิทธิ์ที่ไม่รู้ตัวตนผู้สร้างสรรค์ (Unknown the Author) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในขณะร่างกฎหมายต้องการใช้กับงานสร้างสรรค์จำพวกภูมิปัญญาดั้งเดิม (Folklore) โดยให้หน่วยงานของรัฐเป็นตัวแทนของผู้สร้างสรรค์ก็ตาม แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าเป็นการใช้ถ้อยคำอย่างกว้าง และข้อบทดังกล่าวเป็นเพียงบทสันนิษฐานความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์เท่านั้น จึงสามารถตีความข้อบทดังกล่าวเกินความรวมไปถึงงานที่ไม่สามารถระบุหรือติดตามผู้สร้างสรรค์อันเป็นส่วนหนึ่งของขอบเขตงานลิขสิทธิ์กำพราง (Orphan Works) ได้เช่นเดียวกัน แต่ไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการเพื่อให้มีการเข้าถึงสิทธิในงานดังกล่าวแต่อย่างใด

อย่างไรก็ดี เมื่อศึกษาพระราชบัญญัติว่าด้วยลิขสิทธิ์ การออกแบบ และสิทธิบัตร ค.ศ. 1988 (The Copyright, Designs and Patents Act 1988) ของประเทศอังกฤษ ซึ่งได้รับการอนุวัติการกฎหมายจากความตกลงร่วมแห่งสหภาพยุโรป เลขที่ 28/2012 ว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้งานลิขสิทธิ์กำพราง (EU Directive 28/2012 on certain permitted uses of orphan works) เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม ค.ศ. 2012 พบว่า ประเทศอังกฤษได้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลิขสิทธิ์ โดยกำหนดให้สำนักสิทธิบัตร การออกแบบ และเครื่องหมายการค้า หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Authorising Body เป็นหน่วยงานรับผิดชอบดำเนินการให้มีการใช้ความพยายามในการสืบค้นหาตัวเจ้าของลิขสิทธิ์ (Diligent Search) ดำเนินการพิจารณาอนุญาตให้ใช้สิทธิ (Licensing) กำหนดค่าตอบแทนและจัดเก็บค่าตอบแทนดังกล่าวไว้แทนเจ้าของลิขสิทธิ์

จากปัญหาข้อจำกัดสิทธิตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันที่ไม่รองรับต่อปัญหาการเข้าถึงสิทธิในงานลิขสิทธิ์กำพราง ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการเข้าถึงสิทธิในงานลิขสิทธิ์กำพรางเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายตามความตกลงระหว่างประเทศ และ

กฎหมายของประเทศอังกฤษ เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ที่เกี่ยวข้องกับงานลิขสิทธิ์กำพร้าว้าที่เหมาะสมกับประเทศไทย

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ความเป็นมาด้านลิขสิทธิ์ รวมทั้งหลักการทั่วไปเกี่ยวกับลิขสิทธิ์และลิขสิทธิ์กำพร้าว้า

2.2 เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าถึงสิทธิในงานลิขสิทธิ์กำพร้าว้าตามความตกลงระหว่างประเทศ กฎหมายของประเทศอังกฤษ และกฎหมายไทย

2.3 เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับลิขสิทธิ์กำพร้าว้าเพื่อจัดอุปสรรคต่อการเข้าถึงสิทธิในงานลิขสิทธิ์กำพร้าว้าในบริบทแห่งความตกลงระหว่างประเทศ กฎหมายของประเทศอังกฤษ และประเทศไทย

2.4 เพื่อนำผลการวิเคราะห์มาสังเคราะห์หาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ที่เกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์กำพร้าว้าต่อไป

3. ประโยชน์ที่ได้รับ

3.1 สามารถนำแนวคิด ทฤษฎี ความเป็นมาด้านลิขสิทธิ์ รวมทั้งหลักการทั่วไปเกี่ยวกับลิขสิทธิ์และลิขสิทธิ์กำพร้าว้ามาใช้เป็นฐานคิดสำหรับการวิเคราะห์ปัญหาการเข้าถึงสิทธิงานลิขสิทธิ์กำพร้าว้า

3.2 นำผลการศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับลิขสิทธิ์กำพร้าว้าตามความตกลงระหว่างประเทศ และกฎหมายของประเทศอังกฤษ มาใช้เป็นฐานในการวิเคราะห์เปรียบเทียบหาข้อบกพร่องและความไม่ชัดเจนของกฎหมายไทย

3.3 ได้ความสอดคล้อง ความแตกต่าง และสามารถนำจุดดี จุดด้อยของมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับลิขสิทธิ์กำพร้าว้าเพื่อจัดอุปสรรคต่อการเข้าถึงสิทธิในงานลิขสิทธิ์กำพร้าว้าในบริบทแห่งความตกลงระหว่างประเทศ กฎหมายของประเทศอังกฤษ และประเทศไทย

3.4 ได้แนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ที่เกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์กำพร้าว้าที่เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทยเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างสรรค์งานลิขสิทธิ์กำพร้าว้าและสาธารณชนมิให้เกิดการละเมิดงานลิขสิทธิ์กำพร้าว้า

4. ขอบเขตการวิจัย และกรอบแนวคิดการวิจัย

4.1 ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการศึกษาแบ่งออกเป็นขอบเขตด้านเนื้อหาและขอบเขตด้านพื้นที่ศึกษา รายละเอียดดังนี้

4.1.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาเรื่อง การเข้าถึงสิทธิในงานลิขสิทธิ์กำพราง ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และความเป็นมาด้านลิขสิทธิ์ รวมทั้งหลักการทั่วไปเกี่ยวกับลิขสิทธิ์เพื่อเป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงความสัมพันธ์ในหลักเหตุผลของการคุ้มครองลิขสิทธิ์ รวมถึงความหมายและความเป็นมาของงานลิขสิทธิ์กำพราง ตลอดจนดำเนินการศึกษาวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับงานลิขสิทธิ์กำพรางตามความตกลงระหว่างประเทศ ความตกลงร่วมแห่งสหภาพยุโรป เลขที่ 28/2012 ว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้งานลิขสิทธิ์กำพราง (EU Directive 28/2012 on certain permitted uses of orphan works) กฎหมายของประเทศอังกฤษ และประเทศไทยเพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบจุดดี จุดด้อย ในการนำมาตราการทางกฎหมายดังกล่าวมาใช้ขจัดอุปสรรคต่อการเข้าถึงสิทธิในงานลิขสิทธิ์กำพราง และดำเนินการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องหลังจากที่ได้ศึกษาข้อมูลเชิงเอกสาร โดยการออกแบบเครื่องมือในการตั้งคำถามสัมภาษณ์และให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยและคำถามการวิจัยที่ตั้งไว้และนำมาวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามงานวิจัยและเสนอแนะแนวทางการพัฒนามาตราการทางกฎหมายเกี่ยวกับงานลิขสิทธิ์กำพรางที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

4.1.2 ขอบเขตด้านพื้นที่ศึกษา

การวิจัยมีขอบเขตพื้นที่ศึกษาในพื้นที่กรุงเทพมหานคร และจังหวัดนนทบุรี ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้กฎหมายลิขสิทธิ์ ได้แก่ กลุ่มภาครัฐ ได้แก่ กรมทรัพย์สินทางปัญญา ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง และสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ กลุ่มภาคเอกชน ได้แก่ นักแต่งเพลง นักเขียน และกลุ่มอาจารย์ผู้บรรยายกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาในระดับอุดมศึกษา

4.2 กรอบแนวคิดการวิจัย

ลิขสิทธิ์ให้สิทธิเพียงผู้เดียวต่อผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ แต่หลักการพื้นฐานของการคุ้มครองลิขสิทธิ์มุ่งสร้างดุลแห่งประโยชน์เพื่อให้สาธารณะสามารถเข้าถึงงานลิขสิทธิ์ได้ด้วยการใช้ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ และการอนุญาตให้ใช้สิทธิ แต่ลิขสิทธิ์กำพรางเป็นสถานการณ์ที่ไม่สามารถระบุหรือติดตามหาตัวผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ โดยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันที่ไม่รองรับต่อปัญหาการเข้าถึงสิทธิในงานลิขสิทธิ์กำพราง จึงต้องวิเคราะห์หา

แนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ที่เกี่ยวข้องกับงานลิขสิทธิ์กำพรางที่เหมาะสมกับประเทศไทย

5. ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การเข้าถึงสิทธิในงานลิขสิทธิ์กำพราง” ผู้วิจัยทำการศึกษาโดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้เทคนิคการวิจัยตามลักษณะของการเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview)

5.1 การวิจัยเอกสาร (Documentary Research)

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ ได้แก่ อนุสัญญากรุงเบอร์นว่าด้วยการคุ้มครองงานวรรณกรรมและศิลปกรรม ค.ศ.

1886 (Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works) ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (Agreement on Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights) ความตกลงร่วมแห่งสหภาพยุโรป เลขที่ 28/2012 ว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้งานลิขสิทธิ์กำพร้า (EU Directive 28/2012 on certain permitted uses of orphan works) และกฎหมายภายในของประเทศประเทศอังกฤษ รวมตลอดถึงพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2558 ของไทย คำพิพากษาศาลฎีกา งานวิจัย บทความต่างๆ ทั้งในรูปแบบข้อมูลเอกสารและข้อมูลเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ที่จัดทำขึ้นโดยผู้ทรงคุณวุฒิในประเทศและต่างประเทศ

5.2 การสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview)

ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง โดยการออกแบบเครื่องมือในการตั้งคำถาม สัมภาษณ์และให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยและนำมาวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามงานวิจัยและเสนอแนะแนวทางการพัฒนามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับงานลิขสิทธิ์กำพร้าที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

5.2.1 ประชากร

ผู้วิจัยกำหนดประชากรที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสัมภาษณ์จำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มภาครัฐ กลุ่มภาคเอกชน และกลุ่มอาจารย์ผู้บรรยายกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากทั้งสามกลุ่มนี้เป็นผู้เกี่ยวข้องโดยตรงต่อการบังคับใช้กฎหมายและถูกบังคับใช้กฎหมายสามารถสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาและแนวทางในการแก้ไข ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กลุ่มภาครัฐ ประกอบด้วย 3 กลุ่ม ได้แก่ กรมทรัพย์สินทางปัญญา ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง และสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ
2. กลุ่มภาคเอกชน ประกอบด้วย 2 กลุ่ม ได้แก่ นักเขียน และนักแต่งเพลง และ
3. กลุ่มอาจารย์ผู้บรรยายกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาในระดับอุดมศึกษา

5.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากประชากร เพื่อเป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยเจาะจงเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ทำการสัมภาษณ์เจาะลึกจากประชากรทุกกลุ่ม แบ่งเป็น 3 กลุ่ม รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 11 คน ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างภาครัฐ ประกอบด้วย 3 กลุ่มๆ ละ 2 คน คือ
 - 1.1 นักวิชาการกรมทรัพย์สินทางปัญญา จำนวน 2 คน
 - 1.2 ผู้พิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง จำนวน 2 คน

- 1.3 พนักงานอัยการประจำสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ จำนวน 2 คน
2. กลุ่มตัวอย่างภาคเอกชน ประกอบด้วย 2 กลุ่มๆ ละ 1 คน คือ
 - 2.1 นักเขียน จำนวน 1 คน
 - 2.2 นักแต่งเพลง จำนวน 1 คน
3. กลุ่มอาจารย์ผู้บรรยายกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาในระดับอุดมศึกษา จำนวน 3 คน

6. นิยามศัพท์

6.1 งานลิขสิทธิ์กำพร้า หมายถึง งานสร้างสรรค์ที่ได้รับความคุ้มครองเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ แต่งานดังกล่าวไม่ระบุชื่อผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ (Unidentified) หรือระบุชื่อไว้แต่ไม่สามารถติดตามหาตัวผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของได้ (Unlocated) ทั้งนี้เมื่อได้ดำเนินการสืบค้นเพื่อหาตัวผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของแล้ว

6.2 ไม่ระบุชื่อผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ หมายถึง งานอันมีลิขสิทธิ์ที่ผู้สร้างสรรค์ได้สร้างสรรค์ขึ้นโดยมิได้แสดงการรับรู้ความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หรือเป็นงานที่ไม่รู้ตัวผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของ หรือกรณีอื่นทำนองเดียวกัน ทั้งนี้เมื่อได้ดำเนินการสืบค้นเพื่อหาตัวผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของแล้ว แต่ปรากฏว่าไม่สามารถระบุตัวผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของได้

6.3 งานที่ระบุชื่อ แต่ไม่สามารถติดตามหาตัวผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของได้ หมายถึง งานอันมีลิขสิทธิ์ที่ผู้สร้างสรรค์ได้สร้างสรรค์ขึ้นโดยระบุชื่อผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ไว้ หรือเป็นกรณีที่ผู้สร้างสรรค์ใช้นามแฝงแต่ไม่สามารถระบุได้ว่าผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของที่ใช้นามแฝงนั้นได้แก่บุคคลใด หรือกรณีอื่นทำนองเดียวกัน ทั้งนี้เมื่อได้ดำเนินการสืบค้นเพื่อหาตัวผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของแล้ว แต่ไม่สามารถติดตามหาตัวผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ได้